Р Е Ш Е Н И Е
№ 43035

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов
ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11318** по описа за **2026** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

С решение от 27. 07. 2026 г. по НАХД № 18487 / 2025 г., Софийски районен съд, НО - 13 състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № 25-4332-025743 / 08. 10. 2025 г., издадено от началник група при отдел „Пътна полиция” - СДВР, с което на Л. Л. П., е наложена глоба в размер на 2000 лв. и двадесет и четири месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от пълномощник на П., в която се моли решението да бъде отменено като неправилно, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява.

Ответникът, чрез писмени бележки на процесуалния си представител, моли да се остави в сила решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледани по съществото на спора, касационната инстанция намира, че същата е неоснователна по следните съображения:

За да постанови решението си, въззивния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Г. и М., писмените доказателства, представени с наказателното постановление,

както и тези събрани в хода на съдебното следствие.
Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.
Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд.
Установено е, че на 16. 09. 2025 г., около 01.20 часа, в [населено място], кв. В., на ул. „5-та“, с посока на движение от ул. „10-та“ към ул. „8-ма“ касатора П., управлявал лек автомобил „О. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като отказва да бъде извършена проверка с техническо средство Алкотест дрегер 7510, с № ARB 0002. Издаден е талон за медицинско изследване № 0179598 за „Св. А.“, като водача отказва да го получи и не се е явил за взимане на проба.
На същата дата на касатора бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, връчен при отказ да го получи.
Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № 25-4332-025743 / 08. 10. 2025 г. от началник група при отдел „Пътна полиция” - СДВР.
При тази фактическа обстановка, настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че е осъществен състава на административно нарушение, за което е наложено предвиденото в закона административно наказание.
Решението на въззивния съд е правилно.
Правилно е установено, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, като при издаването им не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.
Съдът намира за неоснователни доводите в касационната жалба за допуснати процесуалния нарушения при постановяване на въззивното решение.
Видно е, че единствените доводи в касационната жалба касаят показанията на свидетелите, като са развити теоретични разсъждения относно категориите свидетели.
В случая АУАН е съставен в присъствието на свидетел очевидец, като няма данни за друг свидетел, който да не е вписан в акта.
В тази връзка правилно от страна на въззивния съд са разпитани като свидетели актосъставителя и свидетеля при констатирано на нарушението, като същите в своите показания потвърждават както извършеното нарушение, така и отказа на П. да получи АУАН и талона за медицинско изследване.
Фактът, че едно и също лице е дал свидетелски показания, както за нарушението, така и за отказа да получи документите не опорочава по никакъв начин тези показания.
Видно е, че показанията на свидетелите са единни и непротиворечиви, като същите са в съответствие със събраните по делото доказателства.
Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. От страна на жалбоподателя не е оборена материалната доказателствена сила на акта, като същият не е ангажирал никакви доказателства, нито е направил някакви доказателствени искания в производството по събиране на доказателства
Освен това по делото е налице докладна записка от полицай Г., в която изрично се сочи, че водачът лъха на алкохол, но отказал да бъде тестван и впоследствие да подписва и получи каквито и да е документи.
В тази връзка са неоснователни и доводите в касационната жалба, за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при установяване на нарушението, тъй като решението на СРС се базира на всички съвкупна преценка на всички събрани по делото доказателства, като от страна на процесуалния представител на жалбоподателя не са направени никакви доказателствени искания, които евентуално да оборват установената от въззивната инстанция фактическа обстановка.

В същото време, изрично в НП е посочено, че жалбоподателя е отказал да бъде изпробван с техническо средство. Разпоредбата на закона предполага употребата на алкохол, след като водача откаже да бъде изпробван с техническо средство.
В конкретния случай, закона не изисква да бъде установена употребата на алкохол (нещо което няма и как да стане след като водача отказва), а единствено и достатъчно условие е, да бъде налице отказ на съответния водач да се подложи на проверка или не изпълни предписание за медицинско изследване. Видно е, че на водача е връчен талон за медицинско изследване (при отказ да го получи), но същия не се е явил за изследване.
В случая безспорно е доказано извършеното от П. нарушение, изразяващо се в отказ да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол, като отказа да получи и талона за медицинско изследване, не се е отразил но никакъв начин на съставомерността на деянието.
Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, съобразно чл. 218, ал. 1 от АПК, настоящият състав счита, че касационната жалба е изцяло неоснователна.
Решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Процесуалните права на страните не са ограничени и нарушени, а решението е подробно мотивирано, противно на изложените в касационната жалба доводи. Не се констатират твърдяната материална незаконосъобразност, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.
Този изход на спора обуславя основателност на претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.63д, ал.4, вр. ал.1 и ал.5 ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, което е размер от 130 до 190 лв., поради което съдът намира, че следва да присъди такова в размер близо до минимума, а именно – 70 евро.
По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, Административен съд София - град -XVII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение 27. 07. 2026 г. по НАХД № 18487 / 2025 г. на Софийски районен съд, НО - 13 състав.
ОСЪЖДА Л. Л. П., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 70 (седемдесет) евро.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.